

Extraordinara călătorie a ariciului Ariston

Iulian
Tănase

ilustrații de
Alexia
Udriște

nemi

Ariciul Ariston, nici Tânăr, nici bătrân,
din fire galanton și pasionat de badminton,
prieten bun cu un piton pe nume Maraton,
hotărî-ntr-o bună zi să își vândă ácele,
toate-toate ácele, toate ácele celeste
de pe spate, de pe coate, de pe coaste, de pe coadă,
chiar și ácele acelea ce-i căzură de pe fese
și aterizară, vai!, pe sub mese, pe sub mese.
Ariciaica Leontina, nevestica sa iubită,
cum se-ntâmplă c-o alintă
gentlemanul Ariston,
pară se făcu și foc când află de nebunia
ce-l cuprinse pe-al ei soț,
și îi spuse cu năduf, cum i-ai spune unui hoț:

- Cum să-ți vinzi, măi, ácele?!

Ai înnebunit cumva?!

Te-au tâmpit coniacele

pe care le bei tu seara, îvelit în mușama

ca să nu poți fi văzut de nimic și nimenea?!

Ácele sunt blana noastră,

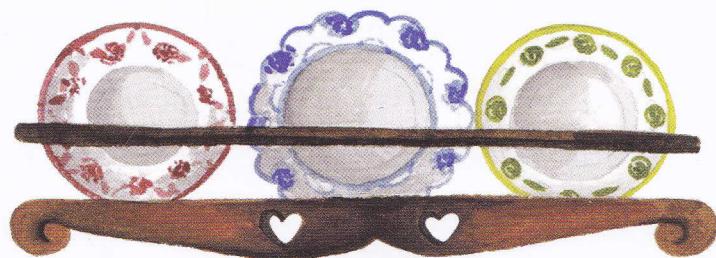
ácele ne sunt avereia

și credința și puterea,

ele ne-apără de soare și de ploaie și de vânt

de hienele flămânde, de maleficii pitici

și de tot ce nu-i arici.

Asta spuse aricioaica Leontina,
căreia, pe drept cuvânt, îi cam luase foc benzina
când își auzi consortul, pe ariciul Ariston,
că ar vrea ca să își vândă toate ácele degrabă,
și cu banii câștigați să pornească repejor
să pornească-n mare zor
într-o călătorioară-n jurul lumii și nu numai,
înarmat c-o valijoară cu încuietoare-scai,
iar apoi să urce-n fugă muntele pe care-al său
frate geamăn imprudent și puțin cam nătărău
(al cărui nume, Breton, rimează cu Ariston)
a ajuns cu ani în urmă și nu a mai coborât
fiindcă, brusc, i s-a urât
să privească-n jos la lume –
lumea care, cum se știe, se ține mereu de glume.

